

[Margrete Auken]

skal de frie forskere ikke stå til ansvar for dette menneskesyn? Er det to adskilte ting?

Et andet sted står der, at det er af hensyn til befolkningen og forskningen. Er befolkningen og forskningen to forskellige ting? Der står, at vi hæmmer livskvaliteten, hvis vi griber til overdreven lovgivning. For hvem? Ja, det kan da højst blive for forskerne, for en underdreven lovgivning vil i disse spørgsmål hæmme livskvaliteten for os andre. Det har ikke klar adresse, men formuleringen viser sig alligevel at være på forskernes betingelser, de vil godt have frit slag, og accepterer de det dér udvalg, gerne under ministeren, kan det få lidt embedsmandspræg og stort set godkende, hvad der sker. Jeg ved godt, at det ikke er det, ministeren skriver, men det kan meget nemt blive følgen af det, og så kan det ellers få lov at drøne derude for fuld speed. Det kan såmænd godt være, vi laver en lille lovgivning om kloning og mosaikmennesker, men den vil hurtigt blive overhalet, netop fordi der, som VS påpegede, er en så elendig begrundelse for, at vi ikke må gøre det; det er, bare fordi det udarter, står der.

Man må ned dér, hvor det bliver svært, for man kan se, om en begrundelse er holdbar, og det sværeste er spørgsmålet om, hvorvidt vi må bruge et foster eller vi ikke må bruge et foster. Det er dér, det bliver svært, og det er også dér, vi støder mod hinanden, men hvis vi ikke tør det, får vi aldrig en rigtig debat. Hvis vi bare forbyder de ting, som vi alle sammen kan blive enige om nu, vokser forskningen udenom, og så står der til sidst en lille klump tilbage, som vi selvfølgelig sætter hen over, for hvorfor skulle vi ikke gøre det?

Jeg mener bestemt, at vores forskere skal ud til befolkningen og tale med på lige vilkår med os andre og bruge sproget og lære at turde sige ja og nej dér, hvor vi andre er tvunget til at sige ja og nej, i stedet for at sidde fornemt tilbagetrukket og være frie og være udenfor og dyrke grundforskning, og hvad ved jeg. Jeg tror ikke, ministeren kan svare på dette, for jeg kan ikke helt se ministerens klo i disse overvejelser, men jeg kan se nogle andre kløer og vil opfordre dem, der er ejere af disse kløer, til at komme klarere frem og vedkende sig at være mennesker, der skal tale i øjenhøjde med os andre. Nogle af dem er rene neandertalere, så det er

på tide, de kommer i gang, også selv om de er højt kvalificerede forskere – for at bruge den terminologi, der bruges i »Fremskridtets pris«.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg kan ikke nære mig for at sige om de tre sidste indlæg – fru Pia Kjærsgaards, fru Helle Degns og nu fru Margrete Aukens – at jeg havde meget vanskeligt ved at genkende min egen redegørelse deri, og jeg havde egentlig lyst til at sige, hvis jeg var lidt fræk – og det vil jeg så tillade mig at være – at jeg ville have anbefalet, hvis det var inden påske, at man havde brugt påskeferien til at læse, hvad der faktisk stod i den redegørelse, for en masse af de ting, man angriber, er ting, som slet ikke står deri, og rene postulater, som i hvert tilfælde ikke har nogen baggrund i den redegørelse, der foreligger.

Fru Helle Degn taler om hemmelighedskræmmeri og et etisk råd uden åbenhed, som ministeren skulle have foreslået. Det kan jeg slet ikke få til at rime, det skal jeg komme tilbage til.

Fru Pia Kjærsgaards synspunkter deler jeg i en række henseender overhovedet ikke, og hvad angår hovedparten af de synspunkter, fru Pia Kjærsgaard havde, deler jeg slet ikke hendes opfattelse af, at alting bare skal få lov til at udvikle sig. Vi skal nå de bedst mulige resultater, siger fru Pia Kjærsgaard. Ja men det vanskelige spørgsmål, vi må stille os, er jo, hvad der er de bedst mulige resultater, og hvem der skal vurdere det. Tingene er ikke så firkantede, som jeg synes de blev stillet op.

Jeg skal vende tilbage til fru Helle Degns hemmelighedskræmmeri, når jeg får fat på ordførerrækken, for det forekommer mig altså ganske besynderligt, at man kan skælde ud over, at der er tale om hemmelighedskræmmeri, for al den indignation, som fru Helle Degn lægger for dagen her, kunne man jo have udmøntet i en eller anden form for debat om disse ting, da man havde regeringsmagten, men det glemte man. Derfor hører det også med til denne debat, at noget af det første, der skete, da denne regering trådte til, rent faktisk var, at vi tog en sådan debat op for at fjerne dette hemmelighedskræmmeri og råde bod på den manglende diskussion i de politiske partier og i folketinget.